

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 152/15 z powództwa B. B. i K. B. przeciwko K. R. i R. R. o zobowiązanie w punkcie 1. oddalił powództwo, a punkcie 2. ustalił, że wobec pozwanej K. R. wyrok ma charakter zaoczny.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiedli powodowie, zaskarżając je w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu apelanci zarzucili:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego:

1) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 244 §2 k.p.c. w zw. z art. 70 ust.2 Prawa budowlanego oraz art. 233 §1 k.p.c. i na skutek tego sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego przy powierzchownej i błędnej ocenie zebranych dowodów przeprowadzonej przekroczeniem granic swobodnej ich oceny, poprzez:

- nie ustosunkowanie się do dowodu z dokumentu zawnioskowanego przez powodów w pozwie w postaci pisma zarządcy sądowego z dnia 8 marca 2012r. informującego powodów o stanie zagrożenia zdrowia i życia, przypominającego o zakazie używania kotła CO i nakazaniu odcięcia gazu do przypominającego o zakazie używania kotła CO i nakazaniu odcięcia gazu do naszego lokalu nr (...) (k. – 21 akt, a znajdującego się na k. 1101 akt II Ns 1059/08), z którego wynika, że istnienie rur wprowadzonych w lokalu nr (...) stanowiącego odrębną własność pozwanych do przewodu kominowego obsługującego lokal powodów uniemożliwia bądź znacznie ogranicza powodom korzystanie z prawa własności wynikające z odrębnego prawa własności do lokalu nr 2a;

- błędną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci opinii i protokołów – powołanych przy ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w postaci protokołu nr (...) z grudnia 2011r. /k-4/, protokołu z dn. 16.01.2012r. /k-5/, opinii z dnia 5.03.2012r. /k- 6/, opinii nr (...) z dnia 9.03.2012 r. /k.- 7/, opinii dnia 10.05.2012r. /k-9/, opinii z lipca 2012r. /k-10-14/, protokołu z dnia 21.08.2012r. /k-15/, poprzez zakwestionowanie ich znaczenia dowodowego i wiarygodności na podstawie gołosłownego zarzutu pozwanego, w sytuacji gdy wszystkie są to dokumenty urzędowe prawem przewidziane - a nadto wszystkie protokoły opinie kominiarskie (z wyjątkiem dwóch zleconych przez powodów) były sporządzone na zlecenie zarządcy sądowego nieruchomości, działającego pod nadzorem tegoż Sądu i są niekwestionowanymi przez tutejszy Sąd, będącymi dowodami w sprawie o sygn. akt II Ns 1059/08, na analizę których to akt Sąd I instancji powołuje na str.6 uzasadnienia (choćby zeznania zarządcy sądowego /k. 1011-1014/, pisma zarządcy /k.- 742-743 i 745/, protokół nr (...) /k.-741/, opinia z dnia 10.05.2012r. / k.-755 akt II Ns 1059/08/);

2) art.328 § 2 k.p.c. oraz art. 233 §1 k.p.c. poprzez sprzeczność pomiędzy ustaleniami faktycznymi poczynionymi w uzasadnieniu przez Sąd I instancji w oparciu o protokoły i opinie kominiarskie, z których jednoznacznie wynika, że z lokalu na pierwszym piętrze, tj. z lokalu nr (...) – stanowiącego odrębną własność pozwanych, mieszczącego się nad lokalem powodów, oznaczonego nr 2A i stanowiącego ich odrębną własność – do przewodu kominowego obsługującego lokal powodów wprowadzone są niezgodnie z zasadami wymogami sztuki budowlanej, ujętymi w warunkach technicznych wykonania i ppoż. rury instalacji wodno-kanalizacyjnej, a negatywną oceną wiarygodności dowodów stanowiących podstawę poczynionych ustaleń faktycznych poprzez odebranie dowodom, na których ustalenia oparto mocy dowodowej (str. 4 uzasadnienia), a z drugiej strony wyrażenie wątpliwości czy demontaż rur wychodzących z lokalu pozwanych jest możliwy i czy ich usunięcie jest konieczne w świetle przepisów budowlanych (str.7 uzasadnienia);

3) art. 233 §1 k.p.c. poprzez bezpodstawne odebranie mocy dowodowej dokumentom w postaci opinii i protokołów kominiarskich oraz gazowych wymienionych w pkt.1 b apelacji i przywołanych przez Sąd I instancji jako podstawa

ustaleń faktycznych w oparciu o głosowne ich kwestionowanie przez pozwanych – pozwani nie zakwestionowali wiarygodności tych protokołów ani opinii żadnym dokumentem o tożsamym im znaczeniu dowodowym, ani nie zażądali ich weryfikacji w odpowiedniej formie procesowej - w sytuacji, gdy zaprodukowane przez powodów dokumenty były wystawione przez podmioty przez prawo uprawnione do wystawiania dokumentów tego rodzaju w oparciu o umocowanie prawne przywołane w tych dokumentach, a poza dwoma wszystkie są to dokumenty kominiarskie wystawione na zlecenie zarządcy sądowego działającego pod nadzorem tego Sądu, w którym sprawa się toczy;

4) uniemożliwienie powodom zrealizowanie wniosku dowodowego zgłoszonego przez nich w pozwie o załączenie akt II Ns 1059/08 w celu przeprowadzenia dowodów z dokumentów w postaci opinii kominiarskich, które zostały załączone do pozwu i innych dokumentów zgromadzonych w tej sprawie przez oznajmienie na rozprawie, na której Sąd zamknął rozprawę, że akta te zostały załączone i stwierdzenie, że Sąd ten dokonał analizy akt II Ns 1059/08 bez wskazania konkretnych dowodów które analizował. Podnieśli też, że Sąd w sprawie II Ns 1059/08 nigdy nie kwestionował opinii kominiarskich i gazowniczych dołączonych do akt sprawy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 222 § 2 k.c. –nie zaś art.222 § 1 k.c., jak mylnie podał Sąd I instancji na str.1 uzasadnienia – w zw. z art.140 k.c. i art. 144 k.c. w zw. z art. 2 ust.1 ustawy o własności lokali poprzez uznanie, że pozwani jako właściciele odrębnego lokalu nr (...), odpowiedzialni za stan techniczny przedmiotu własności oraz znajdujące się w tym lokalu ich wewnętrzne instalacje, mające za swego lokalu wprowadzone do komina stanowiącego część wspólną nieruchomości i obsługującego lokal nr (...) stanowiący odrębną własność powodów: rurę kanalizacyjną i dwie metalowe do drugiego kanału kominowego od ulicy na głębokości 4,6 m od wylotu i w dziewiątym kanale kominowym na głębokości 1,6 m rurę PCV opisane w opinii kominiarskiej z dnia 10 maja 2012r. – nie dopuścili się stwierdzonego w protokołach i opiniach kominiarskich i gazowych naruszenia przepisów prawa budowlanego, skutkującego stworzeniem niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia oraz zakazem używania kotła co i nakazem odcięcia gazu do lokalu nr (...) wydanym powodom przez zarządcę sądowego pismem z dnia 8.03.2012 r. i w ten sposób ograniczenie powodom korzystania z prawa własności poprzez jej naruszenie w sposób o jakim mowa w art. 222 §2 k.c. i w takim stanie rzeczy oddalenie powództwa o nakazanie pozwanym usunięcia tych rur i w ten sposób przywrócenie stanu zgodnego z prawem.

W konkluzji apelanci wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i nakazanie pozwanym przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie wyprowadzonych z lokalu nr (...), stanowiącego ich odrębną własność, i wprowadzonych do komina stanowiącego część wspólną nieruchomości i obsługującego lokalu nr (...)- rury kanalizacyjne i dwu rur metalowych wprowadzonych do drugiego kanału kominowego od ulicy na głębokości 4,6 m od wylotu i w dziewiątym kanale kominowym na głębokości 1,6 m rurę PCV opisane w opinii kominiarskiej z dnia 10 maja 2012r. wykonanej na zlecenie zarządcy sądowego przez rzeczoznawcę Izby Rzemieślniczej z utrwalonym zapisem wideo na płycie CD, ewentualnie zaś o zasięgnięcie opinii biegłego kominiarza – gazownika – jeżeli Sąd uzna w takiej sytuacji to za niezbędne – czy stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy istniejącemu na nieruchomości przy ul. (...) w Ł., czy i w jaki sposób wpływa to na możliwość korzystania przez powodów z lokalu nr (...) i ich prawa własności, oraz określenia, jakie czynności winny zostać wykonane przez pozwanych by zostało usunięte zagrożenie oraz przywrócony stan zgodny z prawem budowlanym i w celu ewentualnego uzupełnienia postępowania w tym zakresie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy, w związku z pismem procesowym powodów z 2 grudnia 2015 r., zawiadomił Zespół (...) ul. (...) w Ł. o toczącym się postępowaniu w niniejszej sprawie, pouczając o prawie wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powodów w każdym stanie sprawy aż do zamknięcia rozprawy w II instancji.

Na rozprawie z dnia 7 marca 2016 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia drugoinstancyjnego – powód poparł w całości wniesioną apelację. Apelujący wniósł równocześnie o odroczenie rozprawy w postępowaniu odwoławczym do czasu wypowiedzenia się przez Zespół (...) co do tego, czy podmiot ten wstąpi czy też nie do sprawy

w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powodów. Wobec powyższego Sąd II instancji postanowił oddalić przedmiotowy wniosek powoda, albowiem Zespół (...) został o sprawie poinformowany i jedynie tenże podmiot może wyrazić chęć wzięcia udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego, natomiast nie może być do tego zmuszony, czy to przez Sąd, czy to przez stronę. Dodatkowo Sąd odwoławczy zważył, że udział Zarządcy nie jest konieczny w niniejszej sprawie, albowiem spór ewidentnie toczy się pomiędzy właścicielami dwóch lokali.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkuje uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że apelujący w niniejszej sprawie wystąpili z pozwem przeciwko pozwanym o nakazanie K. i R. małżonkom R., jako właścicielom lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł., by pilnie usunęli wychodzące z ich mieszkania rury wprowadzone do przewodów wentylacyjnych obsługujących również lokal stanowiący własność powodów, który znajduje się na kondygnacji poniżej, gdyż istniejący stan rzeczy stanowi naruszenie przepisów prawa budowlanego i jednocześnie poważnie zagraża bezpieczeństwu ludzi i mienia.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi zatem przepis art. 222 § 2 k.c., zgodnie z którym przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie negatoryjne z art. 222 §2 k.c. obejmuje bowiem żądania przywrócenia stanu zgodnego z prawem. Podstawową przesłanką powołanego roszczenia negatoryjnego jest prawo własności.

Mając na uwadze powyższe, podkreślenia wymaga, że ustalenia faktyczne odnoszące się do prawa własności winny znaleźć potwierdzenie w dokumentach (odpisach z ksiąg wieczystych), zaś poprzestanie przez Sąd na tym, że jest to okoliczność bezsporna należy uznać za działanie wadliwe. Obowiązkiem Sądu Rejonowego było zbadanie w oparciu o właściwe dowody, tj. wpis w księdze wieczystej, czy strona powodowa faktycznie jest właścicielem lokali nr (...) a i 2a w budynku przy ul. (...) w Ł.. Tymczasem lektura akt sprawy wskazuje, że stosownych odpisów ksiąg wieczystych brak, jak również informacji, by Sąd Rejonowy – znając treść pisma powodów z dnia 19.02.2015 r., w którym powodowie podali, że lokal mieszkalny nr (...) należący do pozwanych małżonków R. posiada księgę wieczystą nr (...), natomiast lokal apelantów księgę wieczystą o nr. LD1./ (...) /k. 20/ - poczynił takie ustalenia z urzędu badając treść tych ksiąg wieczystych.

Dodać należy, że oczywiście błędnie Sąd I instancji argumentował, że „podstawą czynionych ustaleń (do kogo należy kanał kominowy) nie mogły być opinie kominiarskie złożone do akt sprawy, gdyż nie wynika z nich do kogo należy przewód kominowy przez który przechodzą rury” /k. 57 verte/. Wskazać bowiem wypada, że opinia kominiarska z samej swej istoty nie może być dowodem na to, kto jest właścicielem przewodu kominowego, a co najwyżej może posłużyć do ustalenia, czy w przewodzie tym faktycznie są rury i skąd wychodzą, jak również czy są, czy też nie są zachowane wymogi bezpieczeństwa w związku z użytkowaniem tego przewodu.

Niezależnie od powyższego, wbrew zapatrywaniu Sądu Rejonowego, dla oceny zasadności roszczenia istotne było nie to, kto jest właścicielem przewodu kominowego (choć materiał aktowy wskazuje na to, że jest to część wspólna), bo nie o ochronę prawa własności tego przewodu chodzi powodom, ale zgodnie z twierdzeniami apelantów o ochronę ich prawa własności do lokalu nr 2a i do lokalu nr 1a, które to lokale znajdują się w tym samym budynku, co lokal mieszkalny nr (...), stanowiący własność pozwanych, przez co zagrożone jest bezpieczeństwo wszystkich mieszkańców tego budynku, czyli również apelujących, ale i ich pacjentów, a także mienia, w razie wybuchu, czy też pożaru, których przyczyną mogą stać się wyprowadzone z mieszkania pozwanych do przewodu kominowego rury.

Po drugie, obowiązkiem Sądu Rejonowego było odniesienie się do wniosku powodów o dołączenie do akt niniejszej sprawy dokumentów znajdującej się w aktach sprawy o sygnaturze II Ns 1059/08 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Tymczasem Sąd I instancji pominął wskazany wniosek, mimo iż apelujący wnosili o zaliczenie znajdujących się w /w aktach dokumentów w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy, argumentując, że powinny posłużyć do ustalenia, czy faktycznie doszło do naruszenia własności w sposób

opisany w pozwie i co za tym idzie do poczynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o które możliwa będzie ocena prawna zasadności roszczenia powodów o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie dalszych naruszeń.

Po trzecie, Sąd Rejonowy ustalił, że w realiach niniejszej sprawy poza sporem pozostaje, że w przewodach kominowych rzeczywiście znajdują się rury wychodzące z mieszkania nr (...) należącego do pozwanych. Przedmiotową okoliczność potwierdzają zresztą zgodnie obie strony (choć odmiennie oceniają taki stan rzeczy), a nadto wynika to złożonych przez powodów kopii protokołu z dnia 16.01.2012 r. zakładu hydraulicznego oraz opinii zalegających za k. 6 -14. Z w/w dokumentów wynika też, że rury wychodzące z mieszkania pozwanych, przechodzące przez przewód kominowy stwarzają zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi i mienia w rzeczonym budynku.

Sąd Okręgowy zważył zatem, że stan taki jest sprzeczny z obowiązującymi przepisami prawa. Z lokalu mieszkalnego nr (...) pozwanych zlokalizowanego w budynku przy ul. (...) w Ł. wychodzą do przewodu kominowego rury, co powoduje, że użytkowanie obiektu następuje w sposób zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, środowisku lub bezpieczeństwu mienia oraz skutkuje jego nieodpowiednim stanem technicznym. W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) w przypadku stwierdzenia nieodpowiedniego stanu technicznego obiektu budowlanego albo użytkowania go w sposób zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, środowisku lub bezpieczeństwu mienia, organ nadzoru budowlanego wydaje decyzję nakazującą usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości określając termin wykonania obowiązku, co powinno skutkować nakazaniem usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości (por. wyrok SN z 3.10.2003 r., III RN 101/02, OSNP 2004/14/238). Sąd II instancji zważył też, że istniejący aktualnie w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny narusza przepisy obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz.U. 2009 r., Nr 12, poz. 19 ze zm.) - w szczególności przepisy znajdujące się w Rozdziale 7 tego rozporządzenia opatrzonym tytułem „Użytkowanie kanałów i przewodów spalinowych oraz dymowych”. Zgodnie z §25 ust. 1 w/w rozporządzenia, kanały i przewody spalinowe w okresie ich użytkowania powinny zapewniać możliwość odprowadzania spalin powstałych w procesie spalania paliw, zgodnie z założonymi warunkami. W ust.2 tego paragrafu postanowiono, iż kanały i przewody dymowe powinny w okresie ich użytkowania zapewniać możliwość odprowadzania dymu powstałego w procesie spalania paliw stałych, zgodnie z założonymi warunkami. Zgodnie zaś z §26 ust. 1 w/w rozporządzenia kanały i przewody spalinowe oraz dymowe w budynku powinny być utrzymywane w stanie technicznym zapewniającym skuteczne i niezawodne ich funkcjonowanie. Z kolei w ust. 2 tego przepisu postanowiono, że w okresie użytkowania kanałów i przewodów, o których mowa w ust. 1, należy zapewniać: 1) ich drożność oraz szczelność, 2) realizację planu remontów przez osoby posiadające kwalifikacje, o których mowa w art. 62 ust. 6 ustawy, 3) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach, 4) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy kontroli i nadzoru, 5) w razie uzasadnionej potrzeby - kontrolę stanu technicznego tych kanałów i przewodów.

Zgodnie z zacytowanymi przepisami przewody (kanały) kominowe, wentylacyjne, spalinowe i dymowe powinny mieć wymiary przekroju, sposób prowadzenia i wysokość stwarzający potrzebny ciąg, zapewniający wymaganą przepustowość oraz spełniający wymagania określone w Polskich Normach oraz powinny być szczelne.

Powyższe oznacza, że w przewodzie kominowym nie mogą znajdować się żadne przeszkody zakłócające ciąg w kominie, w szczególności zaś przeprowadzenie przez przewód kominowy rur rozprowadzających wodę narusza przepisy techniczno-budowlane, a tym samym stanowi o nieodpowiednim stanie technicznym obiektu w rozumieniu przepisu art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy i stwarza zagrożenie pożaru lub wybuchu, którego w razie ustalenia opisanych okoliczności nie wolno ignorować ze względu na bezpieczeństwo ludzi i mienia.

Z materiału aktowego wynika, że organy nadzoru budowlanego mają wiedzę o powyższym stanie rzeczy, a mimo to nie podjęły, jak dotąd, decyzji nakazującej usunięcie rzeczony nieprawidłowości, przez co stan zagrażający bezpieczeństwu pozostałych właścicieli lokali, ale i innych osób, które mogą znajdować się w tym budynku (np.

pacjentów powodów), jak również bezpieczeństwo mienia, jest wciąż zagrożone. A skoro tak, to zdaniem Sądu Okręgowego, obowiązkiem Sądu I instancji, który powziął w trakcie niniejszego postępowania wiedzę o istniejącym zagrożeniu dla ludzi i dla mienia, było rozważanie możliwości skorzystania z instytucji przewidzianej w art. 59 k.p.c., który to przepis nakłada na sąd obowiązek zawiadomienia prokuratora o każdej sprawie, w której jego udział uważa za potrzebny. Ocena taka może wynikać zarówno z okoliczności faktycznych sprawy, jak i z jej stanu prawnego, i zdaniem Sądu II instancji opisane wyżej realia badanej sprawy uprawniają do takiej oceny.

Po czwarte, nie można także zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego co do tego, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ powodowie nie udowodnili, że to pozwani wykonali roboty, które doprowadziły do nieodpowiedniego stanu technicznego przewodów kominowych poprzez wyprowadzenie do niego z mieszkania pozwanych małżonków R. spornych rur. Pozwani będąc właścicielami i użytkownikami lokalu mieszkalnego nr (...), nie mogą uchylać się od obowiązku usunięcia stanu stwarzającego zagrożenie tak naprawdę dla całego budynku. Nawet, gdyby pozwani sami nie wykonali tych robót i kupili rzeczony lokal już z rurami wychodzącymi z ich mieszkania do przewodu kominowego, to okoliczność ta pozostaje bez znaczenia w niniejszej sprawie, wobec przysługującego pozwany tytułu własności do lokalu nr (...) i roszczenia powodów wywodzonego z prawa własności. W przewodzie kominowym nie mogą, z uwagi na stan bezpieczeństwa przebiegać żadne rury, co wprost wynika z wyżej zacytowanych przepisów. Sąd Okręgowy miał też na uwadze, że chociaż uregulowanie zawarte w art. 66 prawa budowlanego nie wymienia podmiotu, na który mogą być nakładane przewidziane w nim obowiązki, to jednak rozstrzygającą jest w tej mierze treść art. 61 prawa budowlanego. Obowiązek utrzymania i użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 prawa budowlanego, spoczywa na właścicielu lub zarządcy (art. 61 Prawa budowlanego).

Rozważania prawne Sądu Rejonowego na temat tego, czy powodowie wykazali, że przewód kominowy jest ich własnością, na temat spełnienia, czy też niespełnienia przesłanek art. 415 k.c., na temat tego, czy powodowie udowodnili, że rury należą do pozwanych i że to pozwani swoją własną ingerencją przeprowadzili te rury do komina, czy też kto inny, a wreszcie czy możliwe jest zdemontowanie rur wychodzących z lokalu pozwanych i czy jest to konieczne w świetle przepisów budowlanych, okazały się w świetle powyższych uwag nietrafne, albowiem nie dotyczyły one tego, co w istocie winno przesądzić o zasadności roszczenia negatoryjnego z art. 222 §2 k.c. w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy uznał, że treść żądania wyrażonego w pozwie w połączeniu z lekturą akt sprawy i w konfrontacji z treścią uzasadnienia skarżonego orzeczenia, wskazuje, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji doszedł do przekonania, że na podstawie art. 386 §4 k.p.c. zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 k.p.c.). Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien kierować się wyżej wskazanymi zaleceniami.